

Impact maxim

Dimitrie Sturdza donează bani pentru cauze nobile: burse, ajutor medical ori salvarea animalelor. Condiția este ca rezultatele să se vadă! De Diana-Florina Cosmin

Când privește pe geamul biroului său, principele Dimitrie Sturdza vede doar pajiști elvețiene de un verde perfect. Deși localitatea în care se află sediul companiei sale de cosmetice se situează la o aruncătură de băț de Zürich, clădirea cochetă, cu două etaje, este înconjurată de câmpii înverzite cât vezi cu ochii.

Pare aproape o căsuță din cuburi de Lego înfiptă, la întâmplare, pe o tablă de joc goală (și verde!). Stăpânul de drept, și cel mai vigilent paznic al nesfârșitelor pajiști, se numește... Mișu, un maidanez bucureștean get-beget, devenit „cetățean” elvețian cu acte-n regulă. Principele l-a găsit la Muzeul Satului și l-a adoptat instantaneu, aducându-l să trăiască în Elveția. Era un cățel amărât și mort de foame, dar de când e aici „strămbă din nas dacă-i dăm același fel de mâncare două zile la rând”, glumește Dimitrie Sturdza.

BANI CONTRA REZULTATE. Mișu este doar unul dintre sutele de animale pe care organizația Romanian Animal Rescue Inc (RAR), finanțată de către principe, le îngrijește și le găsește o nouă familie, în România sau în străinătate. De RAR se ocupă Livia Brenner, o tânără cu multă inițiativă, pe care Sturdza o susține financiar pe proiecte punctuale. „Îi ajut să se ajute singuri, banii vin doar dacă fac treabă bună”, ține să precizeze principele.

Această filosofie guvernează, de altfel, întreaga sa activitate caritabilă: banii „curg” doar pentru cauze care merită cu adevărat efortul! Suma de 750.000 de euro pe care a investit-o în 2008 în acțiuni de caritate a urmat întocmai aceste principii. Cea mai mare parte din bani s-a dus pe tratamentele a cinci oameni cu probleme grave de sănătate, pentru care Elveția reprezenta ultima șansă. Unul dintre aceștia, un tânăr student la Drept, suferise un accident de mașină în urma căruia medicii din Târgu Mureș vroiau să-i taie brațul.

„Cum să rămâi fără un braț la 20 de ani?”, își amintește Sturdza și se cutremură din nou. Tânărul a fost adus în Elveția, pe contul principelui, iar zece doctori elvețieni au lucrat, cu succes deplin, la refacerea brațului său. Pe lângă cazurile medicale grave, tinerii inteligenți și cu mare poten-

țial de viitor intră și ei în „colimatorul” lui Sturdza. În prezent, nouă dintre aceștia fac școală - cu rezultate excelente! - pe banii principelui. Majoritatea vin singuri să solicite ajutor sub formă de burse, dar există și cazuri recomandate de prieteni. Deși în adâncul sufletului ar vrea să-i ajute pe toți, Sturdza aplică și aici pragmatismul tipic elvețian: „Totul depinde de ceea ce vor să studieze acei copii. Nu mă lasă inima să încurajez pe cineva, dacă știu că va muri

// Îi ajut să se ajute singuri, banii vin doar dacă fac treabă bună

PRINCEPELE DIMITRIE STURDZA

de foame când termină facultatea”. Printre proiectele sale de suflet se numără și președinția fundației elvețiene FPAR (Fondation pour les personnes âgées en Roumanie), care are ca scop, în cuvintele lui Sturdza însuși, „alinarea vieților celor mai necăjiți bătrâni din România”. În ultimii zece ani, principele a cheltuit peste două milioane și jumătate de euro în acest scop, iar proiectul rămâne aproape de sufletul său.

IMPLICAT TRUP ȘI SUFLET. Din anii '90 și până în prezent, Sturdza a sprijinit 28 de spitale și case de bătrâni, implicându-se și dincolo de simplul act al semnării cecului de donație. „Am fost în fiecare dintre acele cămine sau spitale de cel puțin două ori”, afirmă el.

Pentru că moștenirea de familie se transmite din generație în generație, activitățile caritabile întreprinse de Dimitrie Sturdza sunt un altfel de tezaur familial, care nu face decât să continue munca începută de bunica și mama sa. Bunica, Olga Sturdza, a ajutat 400.000 de orfani, după Primul Război Mondial, în timp ce mama principelui, de origine norvegiană, a adus 30 de vagoane cu mâncare din Norvegia în Moldova, în perioada de foamete de după cel de-al Doilea Război Mondial.

„De la Buzău și până la Botoșani, mama a făcut cantine pentru copii. Pentru oameni a fost ceva incredibil: când știi că-ți moare copilul de foame, să vină cineva să-l hră-

nească!”, povestește Sturdza. Dorința de a-i ajuta pe cei aflați la nevoie a fost mereu o trăsătură de familie, însă momentul în care Dimitrie Sturdza s-a simțit cu adevărat un continuator al acestei tradiții a avut loc imediat după Revoluția din decembrie 1989. Atunci, principele a venit la Timișoara cu un camion plin cu lapte praf pentru bebelușii din spitalele românești.

Odată ajuns la spitalul județean, Sturdza a dat nas în nas cu directoarea adjunctă de la acea vreme, prototipul „comunistei absolute”. „Când i-am spus că am venit cu ajutoare, mi-a zis să fac cale întoarsă, că spitalul are de toate”, rememorează el. Din fericire, în acel moment a intervenit directorul spitalului, un bărbat blajin, de vreo 70 de ani, care fusese martorul scenei și care i-a mărturisit lui Sturdza exact contrariul. „Nu aveau nimic, iar copiii mureau de foame în spital!”, se revoltă principele, la aproape douăzeci de ani de la eveniment.

CERCUL GENEROZITĂȚII. Pentru că faptele bune își găsesc ecoul chiar și după zeci de ani, Sturdza a avut parte de o surpriză la care nici nu visa. „Pe director l-a intrigat numele meu și m-a întrebat dacă am auzit de o doamnă pe nume Olga Sturdza”, își amintește, cu emoție în glas, principele.

Bătrânul director al spitalului s-a dovedit a fi chiar unul dintre cei 400.000 de orfani de război care-și pierduseră ambii părinți și pe care bunica sa i-a ajutat să supraviețuiască și să-și continue școala. O coincidență extraordinară, care l-a convins încă o dată pe Sturdza că se află pe drumul cel bun, călcând pe urmele bunicii și mamei sale. „Când faci donații, nu te bați cu pum-

nul în piept! De asta nici nu mi-a fost ușor să vă povestesc ce băiat bun sunt eu”, glumește principele. Pentru România, însă, puterea exemplului poate fi un motor de dezvoltare a spiritului caritabil, mai ales în rândul oamenilor care au puterea financi-

ară de a schimba ceva. „Responsabilitatea socială se educă și se transmite din generație în generație, asta trebuie să învețe copiii noștri”, concluzionează Sturdza. **F**

2,5 mil. €

este suma investită de către Sturdza în Fundația FPAR, în ultimii zece ani